

GİRİŞ

SALATMA'NIN ÖYKÜSÜ

Çok eski zamanlarda, milattan önce kim bilir kaç yılında, bizim Anadolu olarak bildiğimiz toprakların ücra bir yerinde yalnız bir adam yaşıyordu. Adı Salatma'ydı.

"Salatma mı? O nasıl isim öyle ya, salata gibi..."

"Niye ki? Bence çok güzel oldu. Kuzenlerimin adından türettim."

"Kemal, bana da giriş biraz zayıf geldi. Orada, kim bilir kaç yılında yerine tam bir tarih versen daha iyi olmaz mıydı?"

"Yazarın tercihi seni ilgilendirmez Deniz Bey. Canım nasıl isterse öyle başlarım."

"Hemen de havalara girdi, şuna bak. Hadi okumaya devam et madem."

"Bakıyorum da birileri çok beğenmiş."

"Yahu daha ne duyduk ki beğenelim. Hadi, oku da bitsin bu çile..."

Civarda yaşayan diğer insanlara göre, Salatma biraz... Farklıydı. Ekip biçmek veya avlanmak şöyle dursun, yiyip içmek bile ona zulüm gelirdi. Henüz insanların saldırısına uğramamış, eli bol doğa ananın insafı olmasa açlıktan veya susuzluktan ölüp gitmesi işten bile değildi.

Evi yoktu; yazın çimlerin üzerinde, kışın bir mağaranın derinliklerinde uyurdu. Gündüzleri güneşi, geceleri ayı ve yıldızları izler durur; gözlerini gökyüzünden hiç ayırmazdı. Böyle hiç durmadan neye baktığını soranlara aldırılmaz, neye bakıyorsa ona bakmaya devam ederdi.

Salatma belki farklıydı, belki değildi. Gelgelelim, yüzyıllardır oradan oraya dolaşan, hiç kimsenin göremeyeceği kadar çok şey görmüş, gizemli takvimin kalbi olan taş, koruyucusu olarak onu seçti.

“Ne yani, takvimi köyün delisi mi icat etmiş?”

“Ne delisi ya! Adam o zamanların âlimi gibi bir şey.”

“Kafası sürekli havada dolaşan âlim mi olurmuş? Belli ki deli işte...”

“Ayrıca icat falan yok henüz. Onu nereden çıkardın acaba?”

“Rüya, rica ediyorum soru sorma şuna artık.”

“Bence de! Sordukça uzuyor baksana.”

*Soğuk bir kış gecesinde, mağaranın derinliklerinde yak-
tığı ateşin kıyısında uyuyan Salatma, tüm zemini sarsan bir
gürültüyle uyandı. Yaşadığı kısa süreli şaşkınlığın ardından,
üzerine dökülen tozları silkeleyip hızla mağaranın ağzına koş-
tu ve bakışlarını gökyüzüne dikti. Ancak bu sefer yalnız de-
ğildi. Yakın çevrede yaşayan herkesin gözleri gökyüzündeydi.*

*Tıpkı Salatma gibi sarsıntıyla uyanan insanlar birer birer
dışarı çıkıyor, heyecan içinde yukarıya bakıp kalıyordu. Ge-*

celeri gökyüzünde sadece ay ve yıldızlar görmeye alışmış bu insanlar için yukarıda çok garip şeyler oluyordu.

Tam karşıdan, Salatma'nın bulunduğu tarafa doğru irili ufaklı ateş topları uçuşuyordu. Arkalarında turuncu izler bırakıp yavaş yavaş büyüyerek üstlerinden geçiyor, tepelerin ardında kayboluyordu. Sık sık korkunç gürültüler duyuluyordu. Hemen ardından zemin şiddetle sallanıyordu.

"Bir dakika! İş bir anda bilim kurguya döndü şimdi. O Deniz'in uzmanlık alanı, sana ne oluyor?"

"Al işte, bana diyorsunuz kendiniz yapıyorsunuz!"

"Rüya haklı. Toprak, lütfen kesmeyelim artık."

"Ne bilim kurgusu ya, taş gökyüzünden geldi diye illa bilim kurgu öyküsü mü oldu şimdi? Gökten her düşen meteor mu olacak, sihirli taşlar da gökyüzünden gelemmez mi?"

"İyi, peki! Sonunu dinozorları yok etmeye bağlama da."

"Toprak, lütfen ama! Kemal sen de devam eder misin artık!"

"Teşekkürler Deniz Bey, beni en iyi siz anlıyorsunuz. Sizin hatırıma devam ediyorum o zaman."

Sarsıntılar sıklaştıkça, insanların gözlerindeki heyecan, yerini yavaş yavaş tedirginliğe bırakıyordu. Hepsi, gökyüzündeki bu çılgın manzarayla aralarına bir şeyler koyma'nın yollarını arıyordu. Kimisi evlerine geri dönüyor, kimisi yakındaki bir mağaraya sığınıyor, kimisi de kendince daha

güvenli bulduğu ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu. Salatma ise heyecandan donakalmış bir halde ateş toplarını izlemeye devam ediyordu. İnsanların, telaşla oraya buraya koşuşturmasının farkına varacak durumda değildi. Büyülenmişti adeta.

Ateş toplarının gösterisi sabaha kadar devam etti. Tümünü izleyebilen bir tek Salatma oldu. Çoktan bir yerlere saklanmış olan diğerlerinin aksine ne gürültüler ne de sarsıntılar onu korkutmuştu. O, ne olacaksa onun olmasını bekliyordu.

Güneş, karşı tepenin ardından yükselmeye başladığında, gökyüzünde yalnızca bir tane ateş topu kalmıştı. Diğerlerinin aksine ardında bıraktığı iz kırmızıydı. Çünkü diğerleri, sadece bu geleni korumak için vardı.

Daha belirlediği andan itibaren Salatma'nın gözü ondaydı. Başlarda çok küçük olan ateş topu inanılmaz bir hızla büyüyordu. Salatma her geçen saniyede biraz daha heyecanlanıyordu. Görür görmez anlamıştı, bu sonuncu özeldi ve ona geliyordu. İçinden bir ses bugün bir şeylerin değişeceğini fısıldıyordu.

Salatma bunları düşünürken, ateş topu kalan mesafeyi bir nefes alımı kadar sürede aştı. Işık, sıcaklık, toz ve duman... Tümü aynı anda geldi. Salatma kendini havada, geriye savrulurken buldu. Hemen ardından, mağaranın derinliklerinde ısınmak için yaktığı ve yer yer küle dönmüş ateşin üstündeydi. Sonunda yere yuvarlandığında gözleri karardı ve kendinden geçti. Bu şiddetli çarpma esnasında kafasını koruyarak onu hayatta tutan şey, yatak olarak kullandığı otlarla çalılardı.

Salatma kendine geldiğinde neredeyse öğlen olmuştu. Ağzının içi tozla dolduğundan nefes almakta zorlanıyordu. Çarpmanın şiddetinden tüm vücudu sızlıyordu. Bu yüzden mağaranın ağzına doğru yürürken çok yavaş hareket ediyor, birkaç adımda bir dinlenerek ilerliyordu.

Salatma'yı bu hâle getiren sarsıntı, mağaranın ağzının kapanmasına da sebep olmuştu. Giriş, büyüklü küçüklü onlarca kayayla tıkanmıştı. Henüz öğle saatleri olmasına rağmen mağaranın içi hemen hemen zifiri karanlıktı. Kayaların arasındaki minik bir delikten süzülen ışık huzmesi olmasa göz gözü görmeyecekti.

Bu durum Salatma'nın gözünü korkutmadı. Önünde sonunda mağaradan çıkardı. Ancak onun işi dışarıda değildi artık. Kendini bildi bileli gökyüzünde gezinen bakışları, işte tam bu andan itibaren tek bir şeyin üzerine odaklandı. Kayaların arasından süzülen o ışık huzmesi üzerine vurduğunda minik bir yıldız gibi parlayan kırmızı taşa...

Kırmızı renkli bu taş parçasını izlemek Salatma'nın yeni yaşama sebebi oldu. Taş, yaklaşık on santimetre çapında bir tabağa benziyordu. Kusursuz denebilecek kadar pürüzsüz bir yüzeyi vardı. Salatma henüz dokunmaya çekiniyordu ama gözü artık hep onun üzerindeydi.

Birkaç gün sonra, o minik delikten süzülen ışığın, taşın pürüzsüz yüzeyinde bazı izler bıraktığını fark etti. Sabah bir nokta olarak başlayan iz, akşama kadar incecik bir çizgiye dönüşüyordu. Üstelik bu çizgi her gün taşın başka yerinde oluşuyordu. Salatma bu çizgilerin çok önemli olduğunu hissediyordu. Bu yüzden her yeni çizginin yerini dikkatle ince-

liyor, hangi çizginin diğerinden önce veya sonra oluştuğunu aklında tutuyordu.

Bazı günler kayaların arasından süzülen ışık o kadar zayıf oluyordu ki, taşın üzerinde hiç iz kalmıyordu. Salatma, bu gibi günlerde güneşin önünün bulutlarla kaplı olduğunu tahmin edebiliyordu. Yıllar boyu gökyüzünü izlediğinden çoğu sırrına hâkimdi.

Bir süre sonra ışık, taşın üzerinde yeni izler oluşturmak yerine eskilerinin üzerine denk gelmeye başladı. Eski çizgiler biraz daha derinleşti. Salatma ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti. Çizgilerin derinleşmesini de ilk oluştuklarını gördüğü günkü heyecanı ile takip etti. Bazı günler yeni çizgiler de oluştu. Böyle günlerde Salatma hemen eski bilgilerini tazeledi. Bir önceki sefer bulutlu olan gökyüzü belli ki bu günlerde bulutlu değildi.

Salatma, taşın üzerinde hiç yeni çizgi oluşmadığından emin olana kadar mağarada, taşın başında yaşadı. Nasıl beslendi veya nasıl susuzluktan ölmedi... Bilinmez. Ama ateş toplarının gökyüzünü aydınlattığı o geceden sonra, yaklaşık on yıl boyunca civarda yaşayanlardan hiçbiri Salatma'yı görmedi.

Yıllar sonra mağaradan çıkan adam, on yıl önce gökyüzünü izleyen Salatma'dan çok farklıydı. Elinde tuttuğu kıpkırmızı taşla bütünleşmiş, adeta tabiatüstü bir varlığa dönüşmüştü. Hareketleri kararlıydı ve yüzü ne yapacağını bilen birinin öz güveniyle ışıldıyordu.

1. KISIM

KAYIP GÜNLER

1. Bölüm

Pazartesi

Bir şey kesindi, bu kadar ileri gitmeyi asla istemişti. Deniz'in tek istediği, okula gitmeden önce beş dakika daha kestirebilmektir. Ama ne yazık ki hiç vakti kalmamıştı. Her pazartesi olduğu gibi!

Giyinmek için dört dakikaya ihtiyacı vardı. Yüzünü yıkamak ve dişlerini fırçalamak için ise üç dakika daha gerekiyordu. Sonraki iki dakikada da çantasını hazırlayacak ve kahvaltıya...

"Kreplerin hazır olmasına bir dakika!"

Hay aksi! Anlaşılan bugün de kahvaltısını serviste giderken yapacaktı. Annesi bu durumdan *tabii ki* hiç hoşlanmayacaktı. Yine!

Hafta sonu dönüşünde okulun bu kadar erken saatte başlamasının ne denli mantıksız olduğunu kimse anlamıyor muydu? Salı, çarşamba, perşembe, cuma... Bu günlerde erken kalkmaya hiç lafı yoktu. Ama pazartesi-ler bir istisnayı hak ediyordu. En azından Deniz'e göre...

Hafta içi zaten okulla, antrenmanlarla ve ödevlerle boğuşarak geçiyordu. Cumartesi günü de yüzme antrenmanı vardı. Hem de en uzun olanı! Üç saat süren